

[Lundberg.]

Idrætsforbund, men jeg har villet tage Afstand fra den Udtalelse, at man ikke, for saa vidt man ikke tog noget fra Skytterne, vilde stemme for et forøget Tilskud til Dansk Idrætsforbund; det vil vi til enhver Tid gøre, hvis Ministeren vil være lydhar overfor de Argumenter, jeg her har fremdraget, og som jeg har fremdraget næsten hvert Aar siden 1920, da jeg første Gang talte i dette Ting. Naar der er faldet Udtalelser om, at Rigsdagen ikke synes at være opmærksom paa dette Forhold mellem Skytterne og Dansk Idrætsforbund, tør jeg maaske pege paa, at det ærede Medlem Hr. A. C. Meyer, længe før jeg blev Medlem af Rigsdagen, gentagne Gange djærvt og godt har talt for Dansk Idrætsforbund og for Sport i det hele taget, og at jeg siden 1920 har peget netop paa det Misforhold og — som man kan se af de Tal, jeg har nævnt, med ikke ringe Held.

Maa jeg saa til Slutning nævne en Sag fra Dragonkasernen i Randers — denne Dragonkaserne i Randers synes ogsaa atskulle blive et staaende Punkt i mine Finanslovstaler herinde paa Rigsdagen. Officererne paa denne Anstalt, om jeg saa maa sige, lader til at have et vist Tag paa stadig væk at give Anledning til endog meget alvorlige Klager. Jeg minder om, at jeg i 1920—21 her fra denne Talerstol beklagede, at en Kornet ved Dragonkasernen i Randers havde pint og plaget Mandskabet saa længe, at Naturen, som man siger, gik over Optugtelsen, og nogle Bondeknøse oppe fra Thy simpelt hen gav den unge Kornet, denne unge Springfy, et Par paa Siden af Hovedet i god gammeldags Forstand. Det maatte de ikke, men jeg hævdede den Gang, at den Optraeden, som denne Kornet havde vist, og de Forhold, som eksisterede paa Kasernen, var Skyld i, at en 4—5 hidtil hæderlige unge Bondeknøse fra Thy var blevet hensat i Nyborg Straffeanstalt. Der har gentagne Gange siden været Grund til at beklage sig over Forholdene deroppe. I sidst afvigte Sommer har vi haft en Domsforhandling ved Randers Byret, og der er blevet afsløret Forhold paa Dragonkasernen i Randers, som jeg synes man fra denne Plads bør protestere kraftigt imod, en lang Række Mishandlinger af Rekrutterne, som en Underkorporal er blevet anklaget for. I Retten kunde den paagældende Underkorporal imidlertid dokumentere, at samtlige Underofficerer har deltaget i disse Mishandlinger og alle sammen med den Motivering, at saaledes var de selv blevet mis-

handlet, da de var Rekrutter. Det maa være en ualmindelig Sinke, denne Underkorporal, et ualmindeligt Eksemplar af Mennekseracen, naar han, fordi han er blevet Underkorporal, straks fortsætter de samme Urimeligheder, han selv nogle Maaneder i Forvejen har været Genstand for, men saadanne Eksemplarer af Menneskeracen gives der nu en Gang. Lad mig lige have Lov til at nævne enkelte Eksempler. Det viser sig, at disse Straffemetoder er daglig Kost paa Kasernen, og de er af en ganske uhyggelig Art, de er anvendt aabenlyst, og det er ganske udelukket, at det kan være undgaaet de tilsynshavende Officerers Opmærksomhed. En Rekrut forklarer saaledes til Auditøren, at han har maattet slaa Kolbøtter omkring en Spilbom i 7—8 Minutter, hvorefter han fik Opkastninger og Underlivssmerter og kom 14 Dage paa Sygehuset. Hvad svarer Underkorporalen? Han svarer, at han kan dog ikke tro, det har været slet saa længe, 25 Gange var Normen. Endvidere er Rekrutten beordret op liggende paa Maven i Møkkassen, som den betegnes, for at strigle Væggen. En anden Rekrut blev beordret til at slaa Kolbøtter hen ad Staldgulvet, som er af Sten, i ti Minutter, kun iført Skjorte, Drejlsbenklæder og fastspændt paa Ryggen en Kardætske og en Strigle. Man forstaa Resultatet af ti Minutters Kolbøtter hen ad Gulvet under de Omstændigheder. Paa det første Møde i Retten i Randers udtalte Dommeren, at det vilde faa Indflydelse paa Straffens Udmaaling for den paagældende Underkorporal, om Officererne havde været vidende om disse Forhold eller ej. Jeg kan kun forstaa det paa den Maade, at hvis Officererne havde været vidende, maatte Answeret efter Dommerens Mening i og for sig ligge hos Officererne. Det er ogsaa rimeligt og rigtigt. Mod Auditørens Ønske krævede Dommeren imidlertid, at de forskellige Mænd, som den sigtede Underkorporal opgav havde brugt de samme Metoder, blev afhørt, og i et Retsmøde Torsdag den 28. Juni redegør Dommeren for disse Afhøringer, de paagældende var ikke selv til Stede. Dommeren siger bl. a. om en Korporal Svendsen, at han ikke helt har kunnet godkende den Sigtelse, men saa afbryder Dommeren sig selv og siger: Det er sandt, det var ham, som Kornetterne plejede at sende deres Rekrutter til, naar de skulde straffes, fordi han var særlig skrap. Det Tilfælde, der sigtes til, kan den paagældende Korporal ikke huske. Det var en Rekrut Bach fra Glenstrup. At man har maattet bære den paa-